

Halottak napjai

[2013. február]

1.
Fát öltem az ablakom előtt,
hogy fény terüljön asztalomra.
Ki tiltja, ki mondja, mi jusson fentről?
Harmatcsók? Jó kenyér? Plasztikbomba?

Egy órányit besüthet. Ennyi jut. Punktum.
Lomha méhkaptár-házak közt elég is lenne,
ha lobogtathatnám az egyetemes passzust:
– Mindenki bejutott a fényes kegyelembe!

Mióta mérjük fénnel az időt?
Létem fényévenként mennyit világol?
Helmholtz fényelmélete semmit nem olt
éjfélkor egy síri gyertyalángból.

Hiszem, hát sóhajtom: az életnek
mértékegysége egy égő gyertya lángja.
Közeledsz hozzám repesve vagy félve –
magához emel abszolút magánya.

2.
Imbolygó fekete lángokként a vének
elárasztyják mind a temetőket.
A halálra ez egyszer félvállról köpnek.
Segítő lelkekkel tele a temetőkert.
Jaj, mert akiket ennyien számon tartnak,
nagy erő az s fényben, akkor is, ha hallgat.
Úgy érzed, soha így még nem loboghatott.
Egyetlen rebegő imahalmaz az oldal ott,
és odébb, a szomszéd faluban, világrészen
a búcsúzó és üdvözlők fedezékében
védekezik az ember, s készül kirohanásra,
belé ama megkövült ígéretes másba.
Onnan visszajárni – felfogható ésszel
tán feltámadáskor, de sohasem kétszer.

Támaszkodva vénen botokra, imákra:

legalább így telne, mi hátra,
s ne lenne hiába – – –

Minden életet a sötétség riogat.
Egy évben egyszer gyertya-kilowatt
járja az élő és holt lelkeket.
Érkezik a volt, és sír, aki még temet.

Egyenlőség végre. Fenyőág és lepel.
És idelelni, fenn is, hiszen menni kell.

Akik eddig alant, azok most fölszállnak.
Kik vagyunk gyertyákkal – elhabar a bánat.

3.
Kitaláltuk a súlytalanságot.
S a lenge élet mégis csak alávisz.

A temető árkában hajléktalan bólint:
Mert egymaga van a halál is.

Még hantot is csak itt, ez árokban,
mert keresztre kötötte föl magát.
Apám volt, elfáradt, s körötte minden –
hát megnézte, hogy s mint van odaát.

Mert végtelenké árnak a temető kert...

Egyetlenegy sirám milliókat fölvert.

Vele egy könnyező kutya. Egy állat.
Nyakában krizantémkoszorút ingat.
Itt kaparjuk el apánkat s fiainkat
mind, ki ez élet ellen lázadt.

4.
Én még éretten se hullok.
Hiúság, belátom.
Már több a halottam, mint
amennyi barátom.

Azt írtam: „Máshoz nem hasonlítani,
csak holtan.”
Egyszeri és bonyolult vagyok:
daloltam.

Halotti tor végén egyszer láttam
az én népem énekelni.

Nem ítéltém, hogy meg ne ítéltessem.
Volt tisztesség a dalban köröttem.
Nem is szemernyi.

5.
Ajkát illetem, melle bimbaját
s lelkét egy s más lánynak temetőben.
Egy sírfőn lányszobor fordult felénk,
és azt mosolyogta, hogy „felőlem...”

6.
Kolozsvárt a Házsongárdban,
ott is minden évben s nyárban
soha nem ültem hiába.
Köd bibliográfiája

oszlatta a butaságom
ezen és a másvilágon.

7.
Szű ette nemegyszer
idefenn gyökerem.
Kutatták, mi végre?
Honnét a fegyelem?
Mindszentek napján
gyertyám a türelem
idefenn s odalenn.
Mindaz, amim nincsen,
megfér a lángjában.
Megsegél az Isten
majd erre jártában.

8.
Fényévek, fényévezredek,
nagy a tálalás, fénylégiók
biztatnak, ha akarok s ha merek
föllelni minden régi jót.
Leginkább azt, ami
az enyém sosem volt.

Ha belelátasz – megfér az egész egy
temető tenyerén.
Soha olyan pompás sehol nem volt
a voltak hazája. Ragyog, mint mennybolt
egy-egy augusztus éji ünnepen.
Mint te meg én.

A halál így sosem ünnepel.

9.
Valaki int fentről, kitárt ablakon.

Egyetlen tengerben lobognak
a gyertyalángok,
ameddig a szem ellát félvakon.
De nem lesz vész, semmi. Nem lesz zsarátnok.
Máglyákra nem telik
közeli reggelig.
És nincs immár eretnek.
Csak ember és lélek.
Ma itt mindenkit egyformán szeretnek.

Szállni tanul, aki eddig szaladni sem mert.
Pernyétlen lángvilág fűdi be az embert.
Elönti őt a fény mélykék táborában,
csillagport oldogat keserű borában.

2012. november

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Czegő Zoltán

Látó Szépirodalmi Folyóirat